

[Estrup]

re klaret gennem et udvalgs spørgsmål til ministeren og eventuelt gennem et samråd, hvis det nu skulle gå rigtig fint til.

Hvidbogen er en god og gedigen analyse, men den er ikke skelsættende. Mest interessant er faktisk, at regeringen ikke allerede har lavet sådan noget. Det havde faktisk været naturligt, om boligministeren i dag kunne præsentere et modspil; så havde man ikke behøvet at påstå, at fremskrivningerne var utilstrækkelige og mekaniske, og så ville vi eksempelvis have været i stand til at diskutere hvidbogens beregning af den nødvendige stigningstakt i byfornyelsen, som munder ud i, at investeringsrammen skal øges til 3,5 mia. kr. i 1994. Nu fremstår dette tal som en uimodsagt påstand.

Jeg synes, at der på dette punkt måske er grund til at minde om, hvad jeg på Det Radikale Venstres vegne sagde den 29. januar 1986, da vi debatterede boligministerens redegørelse om bygge- og boligpolitik – jeg vil gerne citere fra forhandlingerne sp. 6003:

»Det, der savnes i redegørelsen, har vi efterlyst mange gange fra radikal side, nemlig en analyse af fremtidens især boligpolitiske behov, en analyse, som kan stilles op over for de stramme finanspolitiske og samfundsøkonomiske realiteter, en analyse, som giver os mulighed for at vurdere, i hvilket omfang vi kan realisere de fremtidige krav til boligforsyningen, og som giver os mulighed for at prioritere inden for de relativt snævre økonomiske rammer. Det er nødvendigt, at diskussionen om investeringer af offentlige midler i byggeri bliver til andet og mere end én gang om året at rette tal på boligkvoter og investeringsrammer.«

Og så føjede jeg til et lille øjeblik senere: »... min konklusion er derfor, at vi har brug for et bedre planlægningsgrundlag i boligpolitikken.«

Se, det er faktisk den samme konklusion, som boligministeren er nået til nu i dag med stort set de samme ord. Det skal jeg ikke bebrejde boligministeren, det skal han ikke have utak for, slet ikke den nuværende boligminister, men det havde unægtelig været bedre, om erkendelsen var kommet tidligere, så et arbejde a la det, som Ølgaardudvalget nu skal i gang med, faktisk havde været til rådighed for Folketinget allerede på nuværende tidspunkt.

Det er faktisk et arbejde af den type, der skal sætte os i stand til at foretage de prioriteringer i boligpolitikken, som er så nødvendige; ikke mindst i en tid, hvor samfundsøkonomien er presset, og derfor er det naturligvis utilfredsstillende alene at skulle arbejde med nogle ret tilfældige tal for nogle kvoter og nogle investeringsrammer.

Jeg synes, det er hvidbogens fortjeneste, at den så klart sætter fokus på boligbehovet; det er faktisk det, vi har manglet hidtil. Vi har haft mange gode analyser af kapacitetsproblemerne, af, hvad samfundsøkonomien kunne bære, men meget lidt, der satte dette over for de egentlige boligbehov, og det vil sige spørgsmålet om, hvad det egentlig er for problemer, vi skal løse.

Jeg tror også, hvidbogen har meget ret i at påpege den ændring af befolkningssammensætningen, som betyder, at der i den kommende tid stilles ganske store krav til boligpolitikken. Rammen på de knap 27.000 boliger lyder rimelig; den svarer jo også stort set til, hvad f.eks. Budgetdepartementet tidligere har peget på at der var samfundsøkonomisk mulighed for.

Jeg mærkede mig, at boligministeren sondrede mellem boligbehov og boligønsker. Jeg synes, der er en væsentlig forskel, og derfor er der også grund til at tage dette spørgsmål op. Der ligger jo noget principielt i, om man lægger vægten på boligønskerne eller man lægger vægten på boligbehovet. Forskellen er jo netop dem, som ikke har muligheden for at få opfyldt de boligønsker, de har.

En af de ting, der efter min mening må være væsentlig i den boligpolitik, som Folketinget lægger til rette, er jo, at man tager de sociale hensyn, som er nødvendige, og det gælder, hvad enten det er flygtninge, som vi ved ikke har mulighed for at få opfyldt de boligønsker, de måtte have, eller det gælder ældre, som venter på, at deres lejlighed bliver byfornyet. Der er en række boligønsker, som nødvendigvis ikke kan have købekraft bag sig. Her må Folketinget gå ind og tage stilling til, hvor presserende de er, og hvordan de skal prioriteres i forhold til hinanden. Jeg synes, at noget af det, som også har kendetegnet den debat, der har været i og uden for folketingsalen, når vi har skullet fastlægge de årlige kvoter, er, at det har været for vanskeligt at få regeringen til at debattere boligbehovene ud fra mere objektive kriteri-